

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. Mgr. Petrem Vysoudilem, advokátem, se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2007, č. j. 17 Cad 51/2004 - 134,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobkyně Mgr. Petru Vysoudilovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1920 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 25. 9. 2003, č. j. 6003-3347/2003-Kr, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava – město (dále jen „OSSZ“) ze dne 21. 7. 2003, č. j. 6002/19679/4580/P 328/2001/319/OŘ/03/1270. OSSZ napadeným rozhodnutím zamítla návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení ve věci nároku na nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dne 27. 1. 1998. V této věci rozhodla OSSZ pravomocným rozhodnutím ze dne 12. 2. 2001, č. j. 6002/19679/4580/P 328/2001/319, že žalobkyni nenáleží nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dne 27. 1. 1998.

V podané žalobě uvedla, že vyšla najevo nová skutečnost v účtování, která má spojitost s vydaným rozhodnutím OSSZ, č. j. 1512/96 (rozhodnutí o povolení placení dlužného pojistného a penále ve splátkách), a s rozhodnutím, č. j. 2081/96 (rozhodnutí o zrušení povolení placení dlužného pojistného a penále ve splátkách). Za nový důkaz považovala přehled plateb ze dne 7. 4. 2003, podle něhož úhrada provedená 7. 1. 1994 ve výši 2000 Kč byla zaúčtována OSSZ pouze ve výši 1600 Kč. Poukázala na to, že správní orgán při zahájení správního řízení ve věci sporu o nárok na nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dne 27. 1. 1998 nepostupoval podle zákona č. 71/1967 Sb., když nebyla řádně seznámena se zahájením správního řízení; záznam z jednání z 8. 2. 2001 byl pořízen bez její přítomnosti. Poukázala na to, že odvolání, které podala do původního rozhodnutí ze dne 12. 2. 2001 bylo podáno u žalované včas a její odvolání nemělo být zamítnuto jako opožděné. Dne 16. 9. 1996 zaplatila žalované částku 2000 Kč podle splátkového kalendáře. Z tohoto důvodu je nemocensky pojištěna od 2. 10. 1996 nadále, a tudíž je pojištěna i v měsících září a říjen roku 1997 a na základě nové přihlášky k nemocenskému pojištění od 1. 11. 1997. Měla za to, že splnila podmínku tří měsíců pojištění pro vyplacení nemocenských dávek od 27. 1. 1998.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 17 Cad 51/2004 - 134, zamítl žalobu žalobkyně a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že se od 1. 1. 1994 podle novely zákona č. 582/1991 Sb. přešlo na dobrovolné nemocenské pojištění. Občan tedy měl mít k 20. 12. 1993 zaplacené pojistné i na leden 1994 a v takovém případě nemusel podávat novou přihlášku k nemocenskému pojištění. V případě žalobkyně tak tomu nebylo, neboť sama připouští, že obnos 2000 Kč na pojistné zaplatila v lednu 1994, z čehož plyne, že neměla v předcházejících 4 měsících pojistné zaplacené, ale neměla ani zaplacené včas pojistné na měsíc leden 1994, které podle tehdy platných předpisů muselo být zaplacené do 20. 12. 1993. Z uvedeného je zřejmé, že u žalobkyně došlo v roce 1994 k zániku pojištění. Poukázal na to, že žalobkyně si podala novou přihlášku k nemocenskému pojištění, jenž však nevzniklo, neboť veškeré platby musely být zaúčtovány na dlužné pojistné a penále. Žalobkyně tedy nebyla celou dobu nemocensky pojištěna, až teprve dne 29. 10. 1997 s účinností od 1. 11. 1997. Konstatoval, že by bylo přece nelogické, aby se žalobkyně znovu přihlašovala k nemocenskému pojištění, kdyby byla již předtím řádně pojištěna a toto pojištění trvalo, jak se snaží dovodit. Právě naopak, protože si byla vědoma, že nemocenské pojištění v lednu 1994 zaniklo a v roce 1996 pro dlužné platby nevzniklo, podala si novou přihlášku. Z toho však pro žalobkyni plyne jediný závěr, že k datu 27. 1. 1998 nebyla tři měsíce nemocensky pojištěna. Podle soudu nebyly tyto skutečnosti rozhodující pro dané řízení, kde je předmětem návrh na povolení obnovy řízení, přesto je soud považoval za vhodné zmínit. Z hlediska uplatněných důvodů v návrhu na povolení obnovy řízení však podle soudu žalobkyně ve svém návrhu ani v průběhu řízení o povolení obnovy řízení, týkající se rozhodnutí ze dne 12. 2. 2001, neuvedla žádný konkrétní důvod, jenž by mohl být posouzen ve smyslu § 62 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Poukázal na to, že žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost a též konkrétně nerozvedla, v čem by rozhodnutí správního orgánu záviselo na posouzení předběžné otázky a jaké. Rovněž nezjistil, že by žalobkyni byla odňata možnost účastnit se řízení, rozhodnutí nebylo vydáno vyloučeným orgánem a není dán důvod k tvrzení, že se rozhodnutí ze dne 12. 2. 2001 opíralo o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, neboť žalobkyně žádný takový důkaz neuvedla a to, že

původně byla platba z ledna 1994 zaúčtována ve výši 1600 Kč a až později opravena na 2000 Kč, není pro důvody obnovy rozhodné zejména v situaci, kdy to bylo žalobkyni známo již nejméně v roce 2001. Rozhodnutí také nebylo dosaženo trestným činem. Krajský soud uzavřel, že nejsou dány důvody obnovy řízení, správní orgány nepochybily, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 3. 7. 2009, č. j. 17 Cad 51/2004 - 158, ustanovil stěžovatelce zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Petra Vysoudila, advokáta.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítala, že krajský soud nesprávně vyhodnotil jí uplatněnou novou skutečnost – uhrazení platby ve výši 2000 Kč, její zaúčtování OSSZ pouze ve výši 1600 Kč a provedení nápravy ze strany OSSZ až následně v roce 2003. Přitom právě tato skutečnost, a to provedení platby, která nebyla v částce 400 Kč OSSZ vůbec zaúčtována, měla rozhodující vliv na posouzení okamžiku vzniku nemocenského pojištění pro stěžovatelku. Poukázala na to, že ze spisu vyplývá, že ještě v říjnu 1996, kdy původně podala první přihlášku k nemocenskému pojištění, která byla ze strany OSSZ vyhodnocena jako neúčinná, OSSZ ve svém systému neměla zaúčtovánu platbu stěžovatelky ve výši 400 Kč z ledna 1994. Přitom důvodem neúčinnosti této první přihlášky byly údajné dluhy na pojištění u OSSZ evidované k datu přihlášky. Soud právě tuto skutečnost vůbec nepřezkoumal, nezhodnotil, zda vůbec k datu podání přihlášky v říjnu 1996 nevzniklo platné pojištění, tedy zda vůbec k datu přihlášky stěžovatelka dlužila nějaké platby na nemocenském pojištění. Bylo zřejmé, že pokud v říjnu 1996 OSSZ z důvodu vlastního pochybení neměla zaúčtovánu platbu ve výši 400 Kč z ledna 1994, mohla mít tato skutečnost vliv na výši dluhu ke dni podání přihlášky v říjnu 1996. Poukázala na to, že pojistné na nemocenské pojištění je zatíženo pro případ prodlení vysokým penále a platby hrazené poplatníkem jsou zúčtovány nejdříve na dlužné penále, následně nedoplatky a teprve poté na běžné pojistné. Stěžovatelka tvrdila, že pokud by byla její nezaúčtovaná platba ze dne 7. 1. 1994 ve výši 400 Kč správně ke dni 7. 1. 1994 zaúčtována, nebyly by v budoucnosti vznikly tak vysoké nedoplatky a penále na pojistném a k datu podání přihlášky v říjnu 1996 by neměla žádné nedoplatky a stala by se účastníkem nemocenského pojištění a k datu vzniku pracovní neschopnosti ke dni 27. 1. 2008 (pozn. soudu: správně 27. 1. 1998) by byla účastníkem nemocenského pojištění delším než tři měsíce a vznikl by jí nárok na proplácení nemocenské. Napadené rozhodnutí je rovněž podle stěžovatelky nepřezkoumatelné, když chybí odpovídající zdůvodnění, které bylo zcela zaměřeno pouze na skutečnost, že platba v lednu 1994 by stejně nemohla mít vliv na vznik trvání nemocenského pojištění vzhledem k tomu, že se podmínky pro trvání nemocenského pojištění posuzovaly ke dni 20. 12. 1993. Tedy doplacení dluhu na pojištění k 7. 1. 1994 nemohlo mít vliv na zákonný zánik nemocenského pojištění stěžovatelky k 1. 1. 1994. Tento závěr soudu je sám o sobě správný, ovšem zcela chybí v rámci odůvodnění a úvah soudu právě vypořádání se se skutečností, že OSSZ část platby ve výši 400 Kč nezaúčtovala ve prospěch účtu

stěžovatelky a důsledky z toho vyplývající pro pozdější nárůst dluhu na tomto účtu. Dále namítala, že se soud nezabýval v plném rozsahu její žalobou, extrahoval z ní pouze částečný izolovaný důvod – nezaúčtování částky 400 Kč, ovšem nezabýval se již dalšími skutečnostmi tvrzenými v žalobě, například dodatečným vyhotovením protokolu ze dne 8. 2. 2001 a potvrzením OSSZ prokazujícím existenci nároku stěžovatelky od 1. 2. 1998. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, neboť krajský soud postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal přitom, zda napadené soudní rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud ze soudního a správního spisu zjistil, že OSSZ rozhodnutím ze dne 12. 2. 2001, č. j. 6002/19679/4580/P 328/2001/319, jež nabylo právní moci dne 6. 3. 2001, rozhodla, že stěžovatelce nenáleží nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dnem 27. 1. 1998. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 2. 3. 2001 odvolání k České správě sociálního zabezpečení, pracoviště v Ostravě (dále též „ČSSZ“). Toto odvolání ČSSZ rozhodnutím ze dne 30. 4. 2001, č. j. 6003-989/2001/Z, zamítla jako opožděné. Dne 2. 4. 2003 požádala stěžovatelka OSSZ o vystavení přehledu plateb, které zaslala na účet OSSZ od 1. 2. 1993. Dne 7. 4. 2003 stěžovatelka převzala přehled plateb. Stěžovatelka podala dne 17. 6. 2003 návrh na povolení obnovy řízení ukončeném rozhodnutím ze dne 12. 2. 2001, č. j. 6002/19679/4580/P 328/2001/319. OSSZ rozhodnutím ze dne 21. 7. 2003, č. j. 6002/19679/4580/ P 328/2001/319/OŘ/03/1270, zamítla návrh stěžovatelky na obnovu řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka

odvolání, které ČSSZ rozhodnutím ze dne 25. 9. 2003, č. j. 6003-3347/2003-Kr, zamítla a rozhodnutí OSSZ ze dne 21. 7. 2003, č. j. 6002/19679/4580/ P 328/2001/319/OŘ/03/1270, potvrdila.

Podle § 62 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v tehdy platném znění (dále jen „správní řád“), řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení; b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak; c) byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení; d) rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení; e) rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.

Podle § 63 odst. 1 správního řádu obnovu řízení povolí na návrh účastníka řízení nebo nařídí správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Podle odst. 3 citovaného ustanovení návrh se podává u správního orgánu uvedeného v odstavci 1 ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí; ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení naříditi. Zmeškání lhůty (§ 28) nelze prominout.

Podle § 64 odst. 1 správního řádu nové řízení ve věci provede správní orgán, jehož rozhodnutí se důvod obnovy řízení týká; týká-li se důvod obnovy řízení rozhodnutí správních orgánů prvního i druhého stupně, provede nové řízení správní orgán prvního stupně.

Z citace shora uvedených ustanovení správního řádu vyplývá, že uplatnění obnovy řízení představuje možnost zásahu do existence pravomocného správního rozhodnutí. Obnova řízení je tak mimořádným způsobem přezkoumání rozhodnutí, který se uplatňuje tehdy, jestliže se po správním řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, zjistí závady ve skutkových zjištěních nebo procesní vady, které měly nebo mohly mít podstatný vliv na již pravomocné rozhodnutí. K podmínkám obnovy řízení náleží pravomocné správní rozhodnutí, existence některého ze zákonem taxativně uvedených důvodů obnovy řízení obsažených v ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) až e) správního řádu, návrh účastníka řízení na povolení obnovy nebo podnět správního orgánu k nařízení obnovy, dále dodržení zákonem stanovené subjektivní i objektivní lhůty, jakož i nepřípustnost obnovy.

Kromě shora uvedeného z jednotlivých ustanovení správního řádu, která upravují obnovu řízení, dále vyplývá, že řízení o obnově se skládá ze dvou stadií, a to stadia, kdy se rozhoduje o tom, zda se k návrhu obnovy řízení povolí, nebo se tato z úřední povinnosti nařídí, a stadia, kdy správní orgán již v obnoveném řízení vydá nové rozhodnutí. V prvním stadiu (řízení o povolení nebo nařízení obnovy – iudicium rescindens) správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, posuzuje, zda jsou splněny podmínky obnovy řízení. V tomto stadiu tedy správní orgán nezkoumá meritorně

pravomocné rozhodnutí, ale pouze rozhoduje o tom, zda se obnova povolí nebo nařídí. Proti rozhodnutí o povolení nebo nařízení obnovy lze podat odvolání. Teprve po povolení nebo nařízení obnovy nastupuje druhé stadium (obnovené řízení – iudicium rescissorium), v němž se znovu rozhoduje ve věci, o které již bylo rozhodováno v původním řízení. Z výše uvedeného je tak nutno dovodit, že v řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá jen a pouze podmínky její přípustnosti, a to s ohledem na zákonem stanovené podmínky obsažené v § 62 odst. 1 písm. a) až e) správního řádu. Pokud tedy stěžovatelka napadá rozhodnutí vydané v prvním stadiu řízení o obnově, může pouze namítat, že existují podmínky její přípustnosti z hlediska § 62 správního řádu.

Novou skutečnost spatřovala stěžovatelka především v tom, že dne 7. 1. 1994 uhradila platbu pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 2000 Kč, přičemž z přehledu plateb ze dne 7. 4. 2003, jenž vypracovala OSSZ na její žádost, je tato platba zaúčtována pouze v částce 1600 Kč. Novými skutečnostmi a důkazy ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu je třeba rozumět takové skutečnosti, které v době rozhodování správního orgánu reálně existovaly, respektive mohly být provedeny, ale správnímu orgánu, ani účastníkům řízení nebyly známy. O takovou skutečnost se v posuzovaném případě nejedná. V dané věci je nesporné, že je ve zmíněném přehledu plateb uvedeno, že stěžovatelka dne 7. 1. 1994 uhradila pouze 1600 Kč. Ovšem na druhé straně je rovněž nesporné, že stěžovatelka skutečně uhradila dne 7. 1. 1994 platbu ve výši 2000 Kč. Stěžovatelka totiž tvrdí, že dne 7. 1. 1994 poukázala na účet OSSZ platbu ve výši 2000 Kč, a žalovaná prohlašuje, že tuto platbu v plné výši zaúčtovala. Nejvyšší správní soud tedy musel za této situace zkoumat, zda platba ze dne 7. 1. 1994 byla OSSZ opravdu zaúčtována ve výši 2000 Kč. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že z dokumentů založených ve správním spisu (krom přehledu plateb z 7. 4. 2003) nezjistil, že by žalovaná, potažmo OSSZ platbu stěžovatelky ve výši 2000 Kč ze dne 7. 1. 1994 nezaúčtovala v plné výši; ba naopak zmíněná platba byla použita na úhradu dlužného pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti po 400 Kč na měsíce září, říjen, listopad a prosinec 1993 a na leden 1994. Za této situace je zřejmé, že se nesprávné uvedení výše platby ze dne 7. 1. 1994 v přehledu plateb ze dne 7. 4. 2003 stalo administrativním pochybením OSSZ. Své pochybení OSSZ ostatně také přiznala ve sdělení ze dne 18. 7. 2003, kdy prošetřovala na návrh stěžovatelky nesoulad v platbách. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že platba ve výši 2000 Kč ze dne 7. 1. 1994 byla zaúčtována ve výši 2000 Kč, a nelze proto pochybení OSSZ v přehledu plateb ze dne 7. 4. 2003 považovat za novou skutečnost, pro níž by bylo lze povolit obnovu řízení podle správního řádu.

Nad rámec tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že účast stěžovatelky na nemocenském pojištění zanikla k 31. 1. 1994. Podle § 145f odst. 3 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1994, účast osoby samostatně výdělečně činné na nemocenském pojištění zaniká posledním dnem kalendářního měsíce, na který bezprostředně navazují tři kalendářní měsíce po sobě jdoucí, za které nebylo zaplacené splatné pojistné na nemocenské pojištění. Stěžovatelka uhradila pojistné na nemocenské pojištění dne 7. 1. 1994; další platbu provedla až 30. 12. 1994. Jestliže tedy stěžovatelka neuhradila pojistné na nemocenské pojištění za měsíc únor, březen a duben 1994, zanikla ji účast na nemocenském pojištění právě k 31. 1. 1994.

Pokud jde o přihlášku k účasti na nemocenském pojištění ode dne 2. 10. 1996, byla tato OSSZ vyhodnocena jako neúčinná, protože stěžovatelka měla nedoplatky na důchodovém pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (tedy nikoli na nemocenském pojištění) za rok 1995 a částečně i za rok 1996, které v plné výši neuhradila. Z tohoto důvodu platby, jež stěžovatelka poukazovala na účet OSSZ, nemohly směřovat na úhradu pojistného na nemocenské pojištění [viz § 22a odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 1997]. Vzhledem k tomu, že platby, které stěžovatelka poukazovala na účet OSSZ, byly použity v souladu s § 22a odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 1997, na úhradu nejstarších nedoplatek pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a běžných plateb pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, neuhradila stěžovatelka nemocenské pojištění za měsíce říjen, listopad a prosinec 1996, a proto ji účast na nemocenském pojištění ke dni 2. 10. 1996 ani nemohla vzniknout.

Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout ani to, že OSSZ rozhodnutím ze dne 6. 9. 1996, č. j. 1512/96, povolila stěžovatelce na její vlastní žádost ze dne 15. 5. 1996 úhradu dlužného pojistného na důchodovém pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (nikoli nemocenského pojištění) ve splátkách. Měla-li stěžovatelka pochybnosti o výši nedoplatku nebo řádném zaúčtování plateb ze strany OSSZ, mohla a měla již v tuto dobu podniknout potřebné kroky k ochraně a k prosazení svých práv, tedy zjistit si výši nedoplatek na důchodovém pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, jakož i to, zda OSSZ správně zaúčtovala všechny její platby. Jestliže toto stěžovatelka neučinila, nelze považovat její jednání za souladné se zásadou *vigilantibus iura* (každý nechť si střeží svá práva), pokud se začala zajímat o platbu z ledna roku 1994 až v roce 2003.

Stěžovatelka rovněž namítala, že se krajský soud nezabýval dodatečným vyhotovením protokolu ze dne 8. 2. 2001 ze stran pracovníků OSSZ, o čemž se dověděla dne 10. 10. 2003. V tomto ohledu nelze se stěžovatelkou souhlasit, neboť krajský soud se tímto zabýval a dospěl k závěru, že to není důvod, který by mohl být posouzen podle § 62 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud však ani nesdílí závěr stěžovatelky o tom, že by zmíněný protokol byl vyhotoven až dodatečně. Skutečnost, že v protokolu je uvedeno chybné datum narození (16. 6. 1959 místo správného 16. 10. 1959) a že protokol není stěžovatelkou podepsán, ještě sama o sobě neznačí, že by protokol byl pracovníky OSSZ vyhotoven dodatečně. Tato námitka je tedy nedůvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že se krajský soud nezabýval potvrzením OSSZ o existenci nároku stěžovatelky od 1. 2. 1998. Krajský soud i v tomto případě shledal, že se o novou skutečnost nejedná. Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu souhlasí, neboť v řízení, v němž žádala stěžovatelka o obnovu řízení, šlo o to, zda jí náleží nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dne 27. 1. 1998. Správní orgán prvního stupně v původním řízení zjistil, že se stěžovatelka přihlásila k účasti na nemocenském pojištění dne 29. 10. 1997 s datem přihlášení ke dni 1. 11. 1997, přičemž nárok na dávku nemocenského pojištění při pracovní neschopnosti vzniklé dnem 27. 1. 1998 byl uplatněn řádně a včas. OSSZ poté správně dovodila, že ke dni vzniku

pracovní neschopnosti (27. 1. 1998) nebyla stěžovatelka účastna nemocenského pojištění alespoň po dobu tří měsíců bezprostředně předcházejících dni vzniku pracovní neschopnosti, a proto ji nemocenské při pracovní neschopnosti vzniklé dnem 27. 1. 1998 nenáleží. Jestliže tedy vydala OSSZ potvrzení o existenci nároku od 1. 2. 1998, nelze toto potvrzení považovat za novou skutečnost či důkaz, která by prokazovala, že stěžovatelka byla ke vzniku pracovní neschopnosti, tj. 27. 1. 1998, účastna nemocenského pojištění po tři kalendářní měsíce předcházející dni vzniku pracovní neschopnosti.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v rozhodnutí krajského soudu nezjistil namítaná pochybení, kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že účastníkům se nepřiznává právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatelky byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 1600 Kč [dva úkony právní služby po 500 Kč spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a v písemném podání soudu týkajícím se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 1600 Kč]. Zástupce stěžovatelky rovněž doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 1600 Kč, tj. 320 Kč. Zástupci stěžovatelky tedy bude vyplacena částka ve výši 1920 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu